EURÓPSKA KOMISIA

V Bruseli 15. 6. 2012
COM(2012) 292 final

OZNÁMENIE KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

Prvá správa o uplatňovaní nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 z 9. júla 2008, ktorým sa ustanovujú postupy týkajúce sa uplatňovania určitých vnútroštátnych technických pravidiel na výrobky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi uvedené na trh v inom členskom štáte, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 3052/95/ES

(Text s významom pre EHP)

OZNÁMENIE KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

Prvá správa o uplatňovaní nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 z 9. júla 2008, ktorým sa ustanovujú postupy týkajúce sa uplatňovania určitých vnútroštátnych technických pravidiel na výrobky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi uvedené na trh v inom členskom štáte, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 3052/95/ES

(Text s významom pre EHP)

OBSAH

1. ÚVOD 4

2. CHRONOLÓGIA 4

2.1. Zásada vzájomného uznávania 5

2.2. Nariadenie (ES) č. 764/2008 5

3. UPLATŇOVANIE NARIADENIA (ES) č. 764/2008 V OBDOBÍ ROKOV 2009 – 2012 7

3.1. Zriadenie kontaktných miest pre výrobky (PCP) 7

3.2. Zostavenie zoznamu výrobkov 7

3.3. Oznámenia členských štátov 7

3.4. Výročné správy členských štátov 9

3.5. Zasadnutia Poradného výboru pre vzájomné uznávanie 10

4. ŠÍRENIE INFORMÁCIÍ 11

4.1. Usmerňovacie dokumenty 11

4.2. Príručka uplatňovania ustanovení zmluvy o voľnom pohybe tovaru 11

4.3. Konferencie, semináre a okrúhle stoly 12

5. SÚLAD S NARIADENÍM 12

6. ZÁVERY 12

1. ÚVOD

Podľa článku 12 ods. 3 nariadenia (ES) č. 764/2008[1] (ďalej len „nariadenie o vzájomnom uznávaní“ alebo „nariadenie“) Komisia pravidelne preskúma uplatňovanie tohto právneho nástroja.

V tejto prvej správe Komisie o uplatňovaní nariadenia o vzájomnom uznávaní sa náležite zohľadňujú výsledky troch zasadnutí Poradného výboru pre vzájomné uznávanie, ktoré sa doteraz konali[2], oznámenia členských štátov určené Komisii podľa článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 2 nariadenia, informácie uvedené vo výročných správach členských štátov, ktoré sú určené Komisii, v súlade s článkom 12 ods. 1 nariadenia[3], vstupy od národných kontaktných miest pre výrobky (Product Contact Points, ďalej len „PCP“)[4], ako aj špecifické vstupy pochádzajúce od zúčastnených strán a zo sťažností, z petícií a parlamentných otázok, ktoré sa na túto oblasť vzťahujú a boli doručené Komisii.

Nariadením sa v neharmonizovanej oblasti vymedzujú práva a povinnosti vnútroštátnych orgánov na jednej strane a na strane druhej podnikov, ktoré by v členskom štáte rady predávali výrobky uvedené v súlade s právnymi predpismi na trh v inom členskom štáte, keď príslušné orgány zamýšľajú prijať v súlade s vnútroštátnymi technickými pravidlami reštriktívne opatrenia týkajúce sa takéhoto výrobku. Nariadenie sa vo všeobecnosti považuje za užitočný právny predpis a prispelo sa ním k zvýšeniu informovanosti o zásade vzájomného uznávania. Nariadením umožňujúcim zaviesť v danom členskom štáte výrobky, ktoré boli v súlade s právnymi predpismi predtým uvedené na trh v inom členskom štáte, sa znížilo zaťaženie hospodárskych subjektov.

V správe sa preukáže, že nariadenie funguje vcelku uspokojivým spôsobom a že v súčasnosti nie sú potrebné žiadne jeho zmeny a doplnenia. Okrem toho z nej vyplýva, že existujú určité špecifické kategórie výrobkov, v ktorých sa podľa všetkého pri uplatňovaní nariadenia hromadia problémy.

2. CHRONOLÓGIA

Technické prekážky voľnému pohybu tovaru v rámci EÚ sú naďalej značne rozšírené. Dochádza k nim, keď vnútroštátne orgány uplatňujú vnútroštátne pravidlá stanovujúce požiadavky, ktoré majú výrobky spĺňať (týkajúce sa napr. označenia, tvaru, rozmerov, hmotnosti, zloženia, prezentácie, označovania a balenia), na výrobky pochádzajúce z iných členských štátov, v ktorých sú v súlade s právnymi predpismi vyrobené a/alebo uvedené na trh. Tieto pravidlá, ak sa nimi nevykonávajú sekundárne právne predpisy EÚ, predstavujú technické prekážky, na ktoré sa uplatňujú články 34 a 36 ZFEÚ. Platí to dokonca aj vtedy, keď sa uvedené pravidlá uplatňujú bez rozdielu na všetky výrobky, t. j. na zahraničné rovnako ako na domáce.

---

1 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 764/2008 z 9. júla 2008, ktorým sa ustanovujú postupy týkajúce sa uplatňovania určitých vnútroštátnych technických pravidiel na výrobky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi uvedené na trh v inom členskom štáte, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 3052/95/ES (Text s významom pre EHP), Ú. v. EÚ L 218, 13.8.2008, s. 21 – 29.

2 Tieto tri zasadnutia sa konali 4. marca 2009, 19. novembra 2010, respektíve 30. novembra 2011.

3 Tieto správy sa vzťahujú na obdobie od 13. mája 2009 – t. j. od dátumu, od ktorého sa uplatňuje nariadenie o vzájomnom uznávaní, do 31. decembra 2011.

4 PCP boli zriadené podľa článku 9 nariadenia a ich úlohy sú uvedené v článku 10.

2.1. Zásada vzájomného uznávania

Zásada vzájomného uznávania, ktorá vyplýva z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie[5], je jedným z prostriedkov na zabezpečenie voľného pohybu tovaru v rámci vnútorného trhu. Vzájomné uznávanie sa uplatňuje na výrobky, na ktoré sa nevzťahujú harmonizačné právne predpisy EÚ, alebo na aspekty výrobkov, ktoré nepatria do rozsahu pôsobnosti takýchto právnych predpisov.

Podľa zásady vzájomného uznávania naďalej koexistujú v rámci vnútorného trhu odlišné vnútroštátne technické pravidlá. Členský štát však v zásade nemôže zakázať na svojom území predaj tovaru, ktorý je v súlade s právnymi predpismi vyrobený a/alebo uvedený na trh v inom členskom štáte, a to ani vtedy, ak sa uvedený tovar vyrába podľa technických alebo kvalitatívnych špecifikácií odlišných od tých, aké sa vyžadujú v prípade jeho vlastného tovaru. Členské štáty sa môžu od tejto zásady odkloniť a prijať opatrenia, ktorými sa zakazuje alebo obmedzuje prístup takéhoto tovaru na vnútroštátny trh, iba za veľmi prísnych podmienok.

Zásadu vzájomného uznávania v neharmonizovanej oblasti preto tvorí pravidlo aj výnimka:

- všeobecné pravidlo, podľa ktorého bez ohľadu na existenciu vnútroštátneho technického pravidla v členskom štáte určenia platí pri výrobkoch, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi vyrobené a/alebo uvedené na trh v inom členskom štáte, základné právo voľného pohybu zaručené ZFEÚ,

- výnimka, podľa ktorej pri výrobkoch vyrobených a/alebo uvedených na trh v súlade s právnymi predpismi v inom členskom štáte toto právo neplatí, ak členský štát určenia môže dokázať, že je nevyhnutné zaviesť jeho vlastné technické pravidlo vo vzťahu k dotknutým výrobkom z dôvodov uvedených v článku 36 ZFEÚ (ochrana verejnej morálky alebo verejnej bezpečnosti, ochrana zdravia a života ľudí, zvierat alebo rastlín atď.) alebo vzhľadom na povinné požiadavky vyvinuté v rámci judikatúry súdu a s výhradou rešpektovania zásady proporcionality.

2.2. Nariadenie (ES) č. 764/2008

Až donedávna spočíval hlavný problém vykonávania zásady vzájomného uznávania v tom, že neexistovala právna istota v súvislosti s dôkazným bremenom. Táto skutočnosť bola jedným z dôvodov prijatia nariadenia (ES) č. 764/2008, ktorým sa ustanovujú postupy týkajúce sa uplatňovania určitých vnútroštátnych technických pravidiel na výrobky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi uvedené na trh v inom členskom štáte, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie č. 3052/95/ES.

Nariadenie sa nevzťahuje na celú oblasť uplatňovania zásady vzájomného uznávania, čo ani nebolo jeho zámerom. Namiesto toho sa v ňom stanovujú pravidlá a postupy, ktoré majú príslušné orgány členského štátu dodržiavať, keď prijímajú alebo majú

---

[5] Zásada má pôvod v známom rozsudku Súdneho dvora *Cassis de Dijon* z 20. februára 1979 (vec 120/78 *Rewe-Zentral*, Zb. 1979, s. 649) a predstavovala základ nového vývoja na vnútornom trhu s tovarom. Aj keď sa spočiatku v judikatúre Súdneho dvora výslovne neuvádzala, teraz sa uznáva v plnej miere (pozri napríklad vec C-110/05, *Komisia/Taliansko*, Zb. 2009, s. I-519, bod 34).

v úmysle prijať rozhodnutie v súlade s vnútroštátnymi technickými pravidlami obmedzujúce voľný pohyb výrobku, ktorý je v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v inom členskom štáte a na ktorý sa vzťahuje článok 34 ZFEÚ.

Vnútroštátne orgány preto musia nariadenie uplatňovať, ak pre administratívne rozhodnutie, ktoré sa má prijať, platí, že:

(1) sa týka výrobku uvedeného v súlade s právnymi predpismi na trh v inom členskom štáte;

(2) sa týka výrobku, na ktorý sa nevzťahujú harmonizačné právne predpisy EÚ;

(3) je určené hospodárskym subjektom;

(4) sa zakladá na technickom pravidle a

(5) má tento priamy alebo nepriamy účinok na výrobok:

   (a) zákaz jeho uvedenia na trh;

   (b) jeho zmenu alebo dodatočné skúšanie predtým, ako sa bude môcť uviesť na trh alebo na ňom ponechať; alebo

   (c) jeho stiahnutie z trhu.

Nariadením sa dôkazné bremeno ukladá vnútroštátnym orgánom, ktoré majú v úmysle odoprieť prístup na trh. Písomnou formou musia stanoviť presný technický alebo vedecký dôvod, pre ktorý zamýšľajú výrobku odoprieť prístup na vnútroštátny trh. Hospodárskemu subjektu sa poskytuje príležitosť obhájiť svoj prípad a predložiť príslušným orgánom presvedčivé argumenty.

Nariadením sa znižuje aj riziko podnikov, že ich výrobky nezískajú prístup na trh členského štátu určenia, vďaka zriadeniu jedného alebo viacerých kontaktných miest pre výrobky v každom členskom štáte.

Koncepcia nariadenia vychádza z dvojakého prístupu, v ktorom sa spája transparentnosť a efektívnosť: transparentnosť informácií, ktoré sa majú medzi podnikmi a vnútroštátnymi orgánmi vymieňať, a efektívnosť vďaka zabráneniu duplikácii kontrol a skúšania. V rámci preventívneho dialógu vedeného medzi podnikmi a správami, ktorý sa môže považovať za základný mechanizmus nariadenia, sa v plnej miere využívajú nástroje na predchádzanie problémom s voľným pohybom a na ich mimosúdne a účinné vyriešenie.

Hlavnou vnímanou hodnotou nariadenia o vzájomnom uznávaní je predovšetkým miera, v akej sa týmto právnym predpisom znížili náklady na informovanie (napríklad lepšia dostupnosť vnútroštátnych technických pravidiel z hľadiska MSP) a ako sa tým uľahčilo využívanie voľného pohybu tovaru a vzájomného uznávania.[6]

---

[6] Uvedené pozri v Pelkmans, J., „Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market“ (Vzájomné uznávanie: odôvodnenie, logika a uplatňovanie na vnútornom trhu EÚ s tovarom), dokument predložený na XII. Travemuendskom sympóziu, ktoré sa konalo 24. – 26. marca 2010, na tému: Oekonomische Analyse des Europarechts: Primaerrecht, Sekundaerrecht

Nariadenie o vzájomnom uznávaní sa uplatňuje vo všetkých 27 členských štátoch. V čase vypracúvania tejto správy ešte nedošlo k jeho prijatiu v rámci Dohody o EHP. Kým zásada vzájomného uznávania sa uplatňuje aj vo vzťahoch EÚ s Tureckom[7], samotné nariadenie o vzájomnom uznávaní sa v tejto súvislosti neuplatňuje[8].

3. UPLATŇOVANIE NARIADENIA (ES) Č. 764/2008 V OBDOBÍ ROKOV 2009 – 2012

Komisia monitorovala počas daného obdobia uplatňovanie nariadenia v členských štátoch, okrem iného najmä prostredníctvom oznámení a správ členských štátov. Zorganizovala aj zasadnutia poradného výboru.

Komisia zároveň uskutočnila špecifické akcie na zvýšenie informovanosti verejnosti o zásade vzájomného uznávania a nariadení o vzájomnom uznávaní na jednotnom trhu.

3.1. Zriadenie kontaktných miest pre výrobky (PCP)

V článku 9 ods. 1 a 2 sa vyžaduje, aby členské štáty určili PCP, respektíve aby Komisia uverejnila a pravidelne aktualizovala zoznam s ich kontaktnými údajmi.

3.2. Zostavenie zoznamu výrobkov

V článku 12 ods. 4 sa zase od Komisie vyžaduje uverejnenie demonštratívneho zoznamu výrobkov, na ktoré sa nevzťahujú harmonizačné právne predpisy EÚ.

Kontaktné údaje PCP boli uverejnené v úradnom vestníku.[9] Spolu s databázou obsahujúcou zoznam výrobkov, na ktoré sa nevzťahujú harmonizačné právne predpisy EÚ, sú teraz k dispozícii aj online[10], čím sa sleduje cieľ uľahčiť výmenu informácií medzi hospodárskymi subjektmi, PCP a príslušnými orgánmi členských štátov.

3.3. Oznámenia členských štátov

V článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 2 nariadenia sa stanovuje povinnosť vnútroštátnych orgánov oznamovať hospodárskym subjektom a Komisii rozhodnutia uvedené v článku 2 ods. 1[11], respektíve iné rozhodnutia, ktorými sa stanovuje dočasné

---

und die Rolle des EuGH (Ekonomická analýza európskych právnych predpisov: primárne právne predpisy, sekundárne právne predpisy a úloha SDEÚ).

7 Povinnosť uplatňovať zásadu vzájomného uznávania na výrobky, ktoré boli v súlade s právnymi predpismi vyrobené a/alebo uvedené na trh v Turecku, vyplýva z článkov 5 až 7 rozhodnutia Asociačnej rady ES – Turecko 1/95 z 22. decembra 1995 o implementácii záverečnej etapy colnej únie (Ú. v. ES L 35, 13.2.1996), ktorými sa stanovuje odstránenie opatrení s účinkom rovnocenným množstvovým obmedzeniam medzi EÚ a Tureckom. Podľa článku 66 rozhodnutia 1/95 sa články 5 až 7 musia na účely ich vykonávania a uplatňovania na výrobky, na ktoré sa vzťahuje colná únia, vykladať v súlade s príslušnými rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie. Zásady vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora, pokiaľ ide o otázky, ktoré sa týkajú článkov 34 a 36 ZFEÚ, najmä vo veci „Cassis de Dijon“, sa preto uplatňujú na členské štáty EÚ a Turecko.

8 Turecko však nedávno začalo realizovať interný postup na prijatie svojho vlastného návrhu nariadenia o vzájomnom uznávaní v neharmonizovanej oblasti.

9 Kontaktné údaje PCP boli pôvodne uverejnené v Ú. v. EÚ C 185, 7.8.2009, s. 6 – 12.

10 http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/

11 Ide o administratívne rozhodnutia, ktorých priamym alebo nepriamym účinkom je zákaz uvedenia daného výrobku alebo typu výrobku na trh; zmena alebo dodatočné skúšanie daného výrobku

pozastavenie uvádzania výrobku na trh. V období medzi 13. májom 2009, keď nariadenie nadobudlo účinnosť, a 31. decembrom 2011 bolo Komisii doručených 1 524 oznámení podľa článku 6 ods. 2 a nebolo jej doručené žiadne oznámenie podľa článku 7 ods. 2.

Z týchto oznámení sa 90 % týka výrobkov z drahých kovov a zvyšok rozličných výrobkov: potravín (alebo prídavných látok v potravinách/liekov), energetických nápojov a elektrických zariadení.

Oznámenia doteraz prišli od siedmich členských štátov. Z jedného členského štátu však z celkového počtu prišlo 1 378 oznámení, ktoré sa týkajú výrobkov z drahých kovov.

Podľa názoru Komisie a ako sa bližšie uvádza v bode 3.4 ďalej to poukazuje na skutočnosť, že členské štáty neoznamujú všetky prijímané rozhodnutia, na ktoré sa vzťahuje článok 6 ods. 2 a článok 7 nariadenia.

Vysoký počet oznámení, ktoré sa hromadia v oblasti drahých kovov, sa podľa názoru Komisie dá vysvetliť existenciou trvalých a dávno zriadených kontrolných orgánov (skúšobní) v členských štátoch, ktoré sú špecificky určené na skúšanie (testovanie), označovanie puncovou značkou a kontrolu výrobkov z drahých kovov.

Treba pripomenúť, že Komisia predložila v minulosti dva odlišné návrhy harmonizácie vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa výrobkov z drahých kovov. Prvý[12] bol predložený v roku 1975 a stiahnutý v roku 1977. Najnovší[13] sa predložil v roku 1993. Celý rad členských štátov (so systémom povinného označovania puncovou značkou) sa neústupne postavil proti týmto návrhom a dokonca aj po predložení zmeneného a doplneného návrhu v roku 1994 bol značný počet členských štátov naďalej proti nemu. Počas nasledujúcich rokov nebolo možné dosiahnuť dohodu a návrh sa preto 24. marca 2005 stiahol.

Vďaka opakovaným rozhodnutiam Súdneho dvora v tejto oblasti[14] sa objasnilo, že pri výrobkoch z drahých kovov dovezených z jedného členského štátu a uvedených na trh v inom členskom štáte, ktoré boli v členskom štáte v súlade s právnymi predpismi označené puncovou značkou s pečiatkou orgánu poskytujúceho záruky nezávislosti spolu s príslušnými informáciami spotrebiteľom, by sa malo povoliť ich uvedenie na trh. Nemali by sa robiť žiadne rozdiely medzi schválenými puncovými značkami, ktorými sú označené výrobky vyrobené

---

alebo typu výrobku predtým, ako sa bude môcť uviesť na trh alebo na ňom ponechať; alebo stiahnutie daného výrobku alebo typu výrobku z trhu.

12 Návrh smernice Rady o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa výrobkov z drahých kovov, KOM/1975/607 v konečnom znení z 1. decembra 1975, uverejnený v Ú. v. ES C 11, 16.1.1976, s. 2 – 11.

13 Návrh smernice Rady o výrobkoch z drahých kovov, KOM(93) 322 v konečnom znení zo 14. októbra 1993, zmenený zmeneným a doplneným návrhom smernice Európskeho parlamentu a Rady o výrobkoch z drahých kovov, KOM(94) 267 v konečnom znení z 30. júna 1994.

14 K hlavným prípadom patrí rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 1982, trestné konania proti Timothy Frederick Robertson a iní, vec C-220/81; rozsudok Súdneho dvora z 15. septembra 1994, trestné konanie proti Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, vec C-293/93 Zb. 1994, s. I-04249; a rozsudok Súdneho dvora z 21. júna 2001, vec C-30/99, Komisia proti Írsku, Zb. 2001, s. I-04619.

v členskom štáte určenia, a puncovými značkami rovnakého typu, ktorými sú označené výrobky dovezené z iných členských štátov[15].

Keďže neexistujú harmonizačné právne predpisy EÚ, voľný pohyb výrobkov z drahých kovov medzi členskými štátmi sa dá dosiahnuť pomocou postupu vzájomného uznávania, ktorého smer bol vytýčený v rozsudku *Houtwipper*[16]. Komisia preto zatiaľ neuvažuje o navrhnutí ďalšej harmonizácie v tejto oblasti.

Pokiaľ ide o potraviny, prídavné látky v potravinách a lieky, vzhľadom na čiastočnú harmonizáciu v tejto oblasti možno existujú rozdiely vo vnútroštátnych právnych predpisoch (napr. klasifikácia niektorých výrobkov ako lieky alebo potraviny v rôznych členských štátoch, používanie látok iných ako vitamíny alebo minerálne látky pri výrobe potravinových doplnkov atď.), ktoré môžu byť faktormi vplývajúcimi na voľný pohyb uvedených výrobkov. V týchto sektoroch sa plánuje ďalšie harmonizačné úsilie.

3.4. Výročné správy členských štátov

Podľa článku 12 ods. 1 nariadenia musí každý členský štát Komisii každoročne posielať správu o uplatňovaní tohto nariadenia. Uvedená správa by mala obsahovať aspoň informácie o počte písomných oznámení zaslaných podľa článku 6 ods. 1 a o type dotknutých výrobkov, dostatočné informácie o rozhodnutiach prijatých podľa článku 6 ods. 2 vrátane dôvodov, na ktorých boli rozhodnutia založené, a typu dotknutých výrobkov, ako aj počet rozhodnutí prijatých podľa článku 6 ods. 3 – zamýšľané záporné rozhodnutia, ktoré nakoniec neboli prijaté, a typ dotknutých výrobkov.

Členské štáty predložili doteraz Komisii tri takéto správy: prvú správu vzťahujúcu sa na uplatňovanie nariadenia od mája 2009 do mája 2010, druhú za príslušné obdobie od roka 2010 do roka 2011 a doplňujúcu správu týkajúcu sa obdobia do 31. decembra 2011. Od posledného uvedeného dátumu sa správy budú vyžadovať za každý kalendárny rok.

Okrem už uvedených informácií navrhla Komisia tieto prvky:

- analýzu typov výrobkov a/alebo sektorov, v ktorých sa nariadenie uplatňovalo najčastejšie,
- informácie o štruktúre a fungovaní kontaktných miest pre výrobky (personál, počet otázok a ich povaha, problémy, s ktorými sa stretli atď.),
- posúdenie ťažkostí, ktoré sa vyskytli v priebehu uplatňovania nariadenia, a návrhy na možné zlepšenia, a
- hodnotenie vplyvu nariadenia, pokiaľ ide o fungovanie zásady vzájomného uznávania v praxi.

Z uvedených správ sa dajú vyvodiť tieto hlavné závery:

---

15 Ďalšie špecifické informácie o tejto otázke pozri v usmerňovacom dokumente „Uplatňovanie nariadenia o vzájomnom uznávaní na výrobky z drahých kovov“, na ktorý sa uvádza odkaz v bode 4.1 ďalej.

16 Vec C-293/93. Pozri poznámku pod čiarou č. 14.

(1) Stanoviská takmer všetkých členských štátov boli pozitívne, pokiaľ ide o účinnosť nariadenia pri zlepšovaní informovanosti o zásade vzájomného uznávania medzi podnikmi, ktoré sú zapojené do obchodu v rámci EÚ.

(2) Väčšina rozhodnutí, žiadostí o informácie a sťažností doručených správam členských štátov sa týka špecifických kategórií tovaru: výrobkov z drahých kovov, potravín, prídavných látok v potravinách a potravinových doplnkov, stavebných výrobkov, hnojív, náhradných dielcov do automobilov, elektrických výrobkov a pramenitej vody.

(3) Potvrdzuje sa nimi, že vnútroštátne orgány neoznamujú Komisii každé záporné rozhodnutie, ktoré skutočne prijali. Príčinou tejto situácie môže byť viacero dôvodov:

– v niektorých decentralizovaných členských štátoch môžu regionálne alebo miestne orgány prijať – a aj tak robia – záporné rozhodnutia, ktoré potom nie sú oznámené vláde štátu (pripravujúcej výročné správy) ani Komisii,

– zdá sa, že naďalej dochádza k určitým nedorozumeniam, pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti nariadenia[17], ako aj vo vzťahu k iným právnym predpisom EÚ[18], takže viaceré záporné rozhodnutia, ktoré niektoré členské štáty skutočne prijali, sa podľa všetkého nepovažovali za rozhodnutia uvedené v článku 2 ods. 1 nariadenia, a Komisii preto neboli oznámené.

Podniky, PCP, rovnako ako správy členských štátov sa často zmieňujú aj o určitej neistote v súvislosti s otázkou, ako a kedy uplatňovať vzájomné uznávanie v praxi. Zdá sa, že ďalšie šírenie informácií, ako sa podrobne uvádza v bode 4 ďalej, je primeraným prostriedkom na riešenie tohto problému. Komisia musí napriek tomu znovu zopakovať povinnosť stanovenú v článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 2 nariadenia, t. j. že vždy, keď vnútroštátne orgány prijmú rozhodnutie v rámci nariadenia o vzájomnom uznávaní, sú povinné oznámiť ho Komisii v rovnakom čase ako hospodárskemu subjektu.

3.5. Zasadnutia Poradného výboru pre vzájomné uznávanie

Počas troch zasadnutí poradného výboru zriadeného podľa článku 13 nariadenia, ktoré sa doteraz konali, diskutovala Komisia spolu so zástupcami členských štátov[19] o záležitostiach týkajúcich sa uplatňovania tohto právneho nástroja.

K hlavným témam diskusií počas týchto prvých troch zasadnutí patrili usmerňovacie dokumenty pripravené Komisiou (pozri bod 4.1 ďalej), úloha PCP, zoznam výrobkov, na ktoré sa nariadenie vzťahuje, otázky týkajúce sa povinností informovať, ťažkosti spozorované počas uplatňovania nariadenia a posúdenie možností v rámci telematickej siete uvedenej v článku 11 nariadenia v súvislosti s výmenou informácií medzi PCP a/alebo príslušnými orgánmi členských štátov.

---

17 Najmä v súvislosti s postupmi predchádzajúceho povolenia (na ktoré sa preto nariadenie nevzťahuje) v niektorých členských štátoch.

18 Najmä k smernici 2001/95/ES (smernica o všeobecnej bezpečnosti výrobkov).

19 A od roka 2011 aj z EZVO.

4. ŠÍRENIE INFORMÁCIÍ

Komisia vypracovala usmerňovacie dokumenty týkajúce sa uplatňovania nariadenia v konkrétnych sektoroch a podnikla ďalšie kroky s cieľom zlepšiť spôsob fungovania zásady vzájomného uznávania aj nariadenia o vzájomnom uznávaní.

4.1. Usmerňovacie dokumenty

Komisia pripravila na žiadosť členov poradného výboru a s ich vstupmi sériu (doteraz deviatich) usmerňovacích dokumentov s cieľom ponúknuť praktické informácie o uplatňovaní nariadenia v prípade niektorých konkrétnych otázok. Týkajú sa:

- vzťahu medzi smernicou 98/34/ES a nariadením o vzájomnom uznávaní,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na výrobky z drahých kovov,
- vzťahu medzi smernicou 2001/95/ES a nariadením o vzájomnom uznávaní,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na potravinové doplnky,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na omamné a psychotropné látky,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na postupy predchádzajúceho povolenia,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na zbrane a strelné zbrane,
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na hnojivá a rastové médiá, a
- uplatňovania nariadenia o vzájomnom uznávaní na stavebné výrobky, ktoré nemajú označenie CE.

Tieto orientačné, právne nezáväzné dokumenty boli verejnosti sprístupnené aj prostredníctvom webovej stránky Komisie o vzájomnom uznávaní[20]. Predstavujú snahu poskytnúť ľahko použiteľné usmernenie k uplatňovaniu nariadenia a budú sa aktualizovať, aby sa v nich odrážali skúsenosti a informácie z členských štátov, od orgánov a podnikov.

4.2. Príručka uplatňovania ustanovení zmluvy o voľnom pohybe tovaru

Uplatňovanie zásady vzájomného uznávania si vyžaduje základné vedomosti o zásadách voľného pohybu tovaru. Komisia uverejnila dokument „Voľný pohyb tovaru. Príručka uplatňovania ustanovení zmluvy o voľnom pohybe tovaru“, ktorý obsahuje najmä opis zásady vzájomného uznávania a zhrnutie najvýznamnejšej

[20] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/

judikatúry Súdneho dvora v tejto veci. Je k dispozícii na webovej stránke Komisie o voľnom pohybe v neharmonizovaných sektoroch[21].

4.3. Konferencie, semináre a okrúhle stoly

Komisia zorganizovala od roka 2009 dvanásť seminárov o vzájomnom uznávaní na vnútornom trhu a uplatňovaní nariadenia o vzájomnom uznávaní alebo sa na nich zúčastnila. K hlavným účastníkom patrila akademická obec spolu so zástupcami špecifických podnikateľských sektorov z oblastí, ktorých sa vzájomné uznávanie najčastejšie týka. Správy členských štátov podľa všetkého podporovali pravidelnejšie usporiadanie takýchto seminárov.

5. SÚLAD S NARIADENÍM

Počas obdobia, na ktoré sa táto správa vzťahuje, neboli vynesené žiadne špecifické rozsudky Súdneho dvora, ani nedošlo ku konaniam vo veci porušenia, ktorých predmetom by bolo uplatňovanie nariadenia o vzájomnom uznávaní.

Nariadenie sa vzhľadom na svoju povahu, keďže predstavuje priamo uplatniteľný právny akt Európskej únie, bezodkladne a priamo presadzuje vo všetkých členských štátoch. Ako je uvedené v nariadení, v každom rozhodnutí, na ktoré sa vzťahuje, by sa mali určiť dostupné opravné prostriedky, aby sa hospodársky subjekt mohol obrátiť na príslušný vnútroštátny súd alebo tribunál. Podľa názoru Komisie by sa preto záležitosťami, ktoré sa týkajú riadneho uplatňovania nariadenia v konkrétnych situáciách, mali zaoberať príslušné vnútroštátne orgány, ale bez toho, aby sa vylúčila možnosť Komisie konať.

6. ZÁVERY

Vzhľadom na uvedené si určité aspekty nariadenia o vzájomnom uznávaní vyžadujú nepretržité monitorovanie a mohli by byť predmetom ďalšieho objasnenia.

Okrem špecifických kategórií tovaru uvedených v bodoch 3.3 a 3.4 Európska komisia navrhuje, aby sa prostredníctvom poradného výboru pre vzájomné uznávanie vykonávalo dôkladné a pravidelné monitorovanie v oblastiach s týmito problémami:

- ťažkosti preukázať, že výrobok bol v súlade s právnymi predpismi uvedený na trh v inom členskom štáte,
- ťažkosti pri zisťovaní, ktoré právne ustanovenia sa uplatňujú a ktoré vnútroštátne orgány sú zodpovedné,
- odlišné skúšobné metódy, o ktoré sa členské štáty opierajú, a ich možná zlučiteľnosť prostredníctvom vzájomného uznávania, a
- úloha postupov predchádzajúceho povolenia.

---

[21] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/index_en.htm

Po zohľadnení získaných informácií o uplatňovaní nariadenia Komisia nepovažuje za potrebné predložiť v tomto štádiu žiaden návrh na jeho zmenu a doplnenie.

Komisia by však rada zdôraznila aj svoje odhodlanie pokračovať v monitorovaní mimoriadne dôležitej oblasti vzájomného uznávania na jednotnom trhu prostredníctvom: a) zlepšovania informácií a rozvoja odbornej prípravy; b) využívania nástrojov na predchádzanie problémom s voľným pohybom a na ich mimosúdne a účinné vyriešenie a c) prípadného siahnutia po existujúcich možnostiach vyplývajúcich z právnych predpisov EÚ s cieľom odstrániť protiprávne prekážky.

Komisia v tomto zmysle navrhuje, aby sa v období rokov 2012 – 2017 naďalej skúmali témy v už uvedených oblastiach a diskutovalo sa o nich v rámci poradného výboru s cieľom analyzovať fungovanie existujúceho právneho rámca EÚ v oblasti vzájomného uznávania. Ak nezrovnalosti vo fungovaní nariadenia o vzájomnom uznávaní medzi členskými štátmi nadobudnú v praxi väčší význam, zásah Komisie môže byť opodstatnený.

Na záver treba zdôrazniť, že vzájomným uznávaním vo všeobecnosti a konkrétne uplatňovaním nariadenia sa nemôže vždy ponúknuť riešenie na zaistenie voľného pohybu tovaru na jednotnom trhu. Harmonizácia zostáva jedným z najúčinnejších nástrojov tak pre hospodárske subjekty, ako aj pre správy členských štátov.

Komisia bude preto v súlade s článkom 12 ods. 3 nariadenia aj naďalej monitorovať uplatňovanie a účinky nariadenia a hodnotiť prípadnú potrebu jeho budúcich zmien a doplnení vo svojej ďalšej správe o uplatňovaní nariadenia (ES) č. 764/2008.

xxx

Komisia si dovoľuje vyzvať Európsky parlament, Radu a Európsky hospodársky a sociálny výbor, aby túto správu vzali na vedomie.